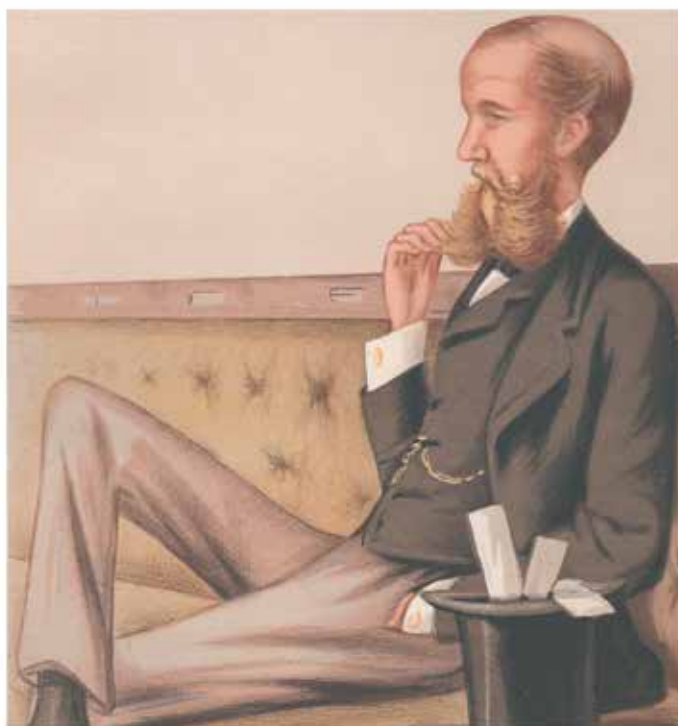

GEORGE ve WEEDON
GROSSMITH

ÖNEMSİZ BİR ADAMIN
GÜNLÜĞÜ

Çeviri: KAYA GENÇ

GEORGE & WEEDON
GROSSMITH

ÖNEMSİZ BİR
ADAMIN GÜNLÜĞÜ

Can Klasik

Önemsiz Bir Adamın Günlüğü, George & Weedon Grossmith

İngilizce aslından çeviren: Kaya Genç

The Diary of a Nobody

İlk baskı: J.W. Arrowsmith Ltd., Londra, 1892

Bu çeviride kaynak alınan baskı: Penguin Classics, 1999

© 2023, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Kasım 2023, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Ayça Sezen

Düzeltili: Mert Tokur

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Ezgi Arslan

Baskı ve cilt: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Beylikdüzü O.S.B Mah. Orkide Cad. No: 1/Z Beylikdüzü-İstanbul

Sertifika No: 52098

ISBN 978-975-07-5962-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

GEORGE & WEEDON
GROSSMITH
ÖNEMSİZ BİR
ADAMIN GÜNLÜĞÜ

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Kaya Genç

♥can

GEORGE GROSSMITH, 1847'de Londra'da doğdu. Londra Collegiate School'da öğrenim gördü, ardından gazeteciliğe başladı. İlk sahne deneyimini *The Times*'in başmuhabirliğini yapan babasının kaleme aldığı *Human Oddities* (İnsani Tuhafliklar) isimli oyunla edindi. Takip eden yıl turneye çıktı. Varlıklı insanların evlerinde özel gösteriler düzenledi, Balmoral Sarayı'nda Kraliçe Victoria'ya gösteri sergiledi. Dönemin müzik ve gösteri dünyasının önemli isimlerinden W.S. Gilbert ve Arthur Sullivan'dan *The Sorcerer* (Büyücü) adlı operetlerinde oynamak üzere bir teklif aldı ve uzun yıllar iki isimle birlikte çalıştı. 1870'lerde tanınan bir isim haline gelmişti. Birçok sanatçının parodilerini yaptı, yine farklı sanatçılarla ortak oyunlar sergiledi. Kardeşi Weedon Grossmith'le dönemin sevilen dergisi *Punch*'a yazılar gönderdiler; bu yazılar ilerleyen yıllarda kitaplaştırıldı. Komedyen, yazar, oyuncu ve şarkıcı olarak anıldığı yorucu bir kariyerin ardından 1900'lerin başında emekliye ayrıldı. Altmış dört yaşında Folkestone'daki evinde yaşamını kaybetti.

WEEDON GROSSMITH, 1854'te Londra'da doğdu. Ressam olmayı hayal ettiğinden, Kraliyet Akademisi'nde buna yönelik bir eğitim gördü. Ancak yalnızca resim maddi ihtiyaçlarını karşılayamadığından sahne almaya başladı. Başarılı bir yazar ve oyuncu olduğu kadar, bir illüstrasyon sanatçısı olarak da başarılıydı. *Önemsiz Bir Adamın Günlüğü* için illüstrasyonlar yaptı, 1896'da *A Woman With a History* (Geçmiş)

Olan Bir Kadın) adlı romanını, 1901'de *The Night of the Party* (Davet Gecesi) adlı sevilen oyunu yayımladı. Londra'daki Terry's Tiyatrosu'nun yöneticiliğini yaptı. Canlandırdığı komedi karakterleriyle ün kazandı. *The Times* Weedon Grossmith rollerinin dönem piyeslerinde tanınan bir figür haline geldiğini yazdı.

KAYA GENÇ, Bloomsbury Publishing'den çıkan üç kitabın yazarı: *The Lion and the Nightingale* (2019), *Under the Shadow* (2016) ve *An Istanbul Anthology* (2015). *Publishers Weekly*'nin "hem araştırmacı hem edebi gazeteciliği en iyi şekilde yansıtan büyüleyici ve bilgilendirici bir derleme" olarak nitelediği *Under the Shadow* için *The Economist* "rahatlatan biçimde dengeli bir üsluba sahip" diyerek Genç'i "dinlenmesi gereken bir ses" olarak tanımladı. *The Atlantic*, Genç'in Struma faciası üzerine yazdığı makaleyi "2014'teki en iyi gazetecilik" çalışmalarları arasında gösterdi. Yazıları *The New York Review of Books*, *The New York Times*, *The Nation*, *Paris Review*, *The Times Literary Supplement* ve *London Review of Books* dergilerinde yayımlandı. Royal Anthropological Institute dahil olmak üzere farklı yerlerde konuşmalar yaptı. İngiliz edebiyatı alanında doktorası olan Kaya Genç, *Art forum* ve *Art in America* için eleştiri yazıları yazıyor.

Punch Dergisi ve Önemsiz Bir Adamın Günlüğü

İngiliz mizah dergisi *Punch*, Kraliçe Victoria'nın tahta çıkışından dört sene sonra, 1841 yılında yayımlanmaya başladı. Editörler, Gustave Flaubert'in çocukken bayılarak okuduğu Fransız dergisine atıfta bulunarak, *Punch*'ın alt başlığını "Londra'nın Charivari'si" koymuşlardı. "Ezilenlerin destekçisi, zenginlerin kâbusu" sloganıyla yüz elli sene boyunca yayımlanan bu dergi, özellikle Londra'da yaşayan orta sınıfa hitap ediyordu. Türkçede tam karşılığı olmayan *cartoon* lafı da *Punch*'ın icadıdır.

İlk başlarda çok fazla satmamakla birlikte, on dokuzuncu yüzyılın son çeyreğinde orta sınıfın korku, endişe ve hırslarını gittikçe daha saldırgan ve keskin bir mizah anlayışıyla yakalamaya başlayan dergiye zamanında ünlü İngiliz romancısı Thackeray de katkıda bulunmuş, en büyük romanı *Gurur Dünyası*'nı da ilk burada tefrika etmişti. Karikatürlerinin teknik özellikleriyle Amerika'da çıkan *The New Yorker*'a benzeyen *Punch*'ın en çok dalga geçtiği kesim, üst orta sınıftı. *Önemsiz Bir Adamın Günlüğü* de 1888-1889 yılları arasında bu dergide yayımlanmış, dönemin en popüler mevzuları ispiritizma, estetikçilik, züppelik ve feminizme, bugün ironik mi yoksa ciddi mi olduğu hâlâ tartışılan bir yaklaşım getirmişti.

Charles Pooter, Londra'da çalışan, *The Daily Telegraph* gazetesi dışında bir şey okumayan, karısıyla birlikte bir banliyö semtine taşınan, orta yaşlı, orta sınıftan, beyaz bir erkektir. Kitabın yarısına doğru ortaya çıkan oğlu, komşuları, hizmetçisi ve eski arkadaşlarıyla birlikte, fevkalade sıradan bir hayat yaşar.

Kendi komikliğinin farkına varmadığı için gülünç duruma düşer, ama *Önemsiz Bir Adamın Günlüğü*'nün sonlarına doğru, okurun sempatisini kazanmayı da başarır. Pooter kuşkusuz, en basmakalıp düşüncelere hiç düşünmeden inanan, hayattaki en büyük zevki evinin ufak bahçesi ve gündelik işleri olan, Flaubert'in kullandığı anlamıyla, tipik bir "burjuva"dır. Ünlü olma şansı yoktur, ama çalışkanlığı ve sadakatiyle, asıl önemseydiği sahnede, kendi kariyerinde hızla ilerler. Dönemin siyasi çalkantılarına, Karindeşen Jack cinayeti gibi büyük olaylara hiç ilgi göstermez. En büyük hayali, oğlu Lupin'i çalıştığı şirkete sokmak; en büyük korkusuysa siyasi yenilikler ve modanın kendi güvenli ve huzurlu hayatını sarsmasıdır. Onda *Madam Bovary*'nin Homais'sinden bir şeyler vardır. Ama bizim Pooter'a bakışımız farklıdır, çünkü Flaubert'in aksine, onu aslında sevmek isteyen bir yazarın elinden çıkmıştır.

Yayımlanışının yüzüncü yılında bir İngiliz gazetesi: "Biz Pooter'ı her zaman çok sevdik, bugün de Pooter'lara ihtiyacımız var," diye yazdığında, *The Guardian*'da çıkan bir yazıda, şakayla karışık: "Hayır, Pooter'lara ihtiyacımız yok, çünkü zaten son altı yıldır bizi John Major yönetiyor," denilmişti. Sahiden de Charles Pooter akla hemen tipik, orta sınıf İngiliz erkeğini getirir. Yazarın ona bakışında, toplumun orta sınıfa bakışındaki bağışlayıcı alayı görebiliriz. Sıradanlığı, şapşallıkları, konformizmi ve dar kafalılığıyla Charles Pooter, orta sınıftan kimsenin olmak istemediği, ama bir yandan da, gizli gizli olduğunu bildiği kişidir sanki. On dokuzuncu yüzyılda siyasi ve ekonomik iktidarını iyice sağlamlaştıran bir kesimin farklılaşma çabalarıyla alay etmek, bir yandan hem kendi başına bir farklılaşma çabasıyken, bir yandan da kendi sınıfından ayrılmayı tasavvur edebilenlere karşı büyük bir güvensizliğin ifadesidir de. Bu açıdan bakıldığında, elinizde tuttuğunuz kitabın öyle çok parlak ve özgürleştirici bir konumu yok gibi. Ama bir başka açıdan da *Önemsiz Bir Adamın Günlüğü* sadece tüccarların değil, entelektüellerin de dahil olduğu orta sınıfın gerçek hayatını, duyarlılıklarını ve sırlarını, muhaliflerin yaptığından çok daha büyük bir rahatlıkla, utanmadan ortaya döküverebildiği için edebiyat tarihinde özel bir vakadır.

Punch dergisi, özellikle bu kitabın tefrika edildiği yıllarda, “saygın” bir kitleyi “saygın” bir biçimde eğlendirmeyi amaçlıyordu. Basılan karikatürler, yayımlanan şakalar, Oscar Wilde gibi dekadan, sosyalist, tuhaf “şaklaban”ları kendi silahlarıyla vurmaya, ama bunu yaparken bir yandan da hiçbir zaman müstehcen olmamayı hedefler gibiydi. Derginin ve bu kitabın sırtını yasladığı, güç aldığı ahlak; nihayetinde normal olan hayatın saygın bir orta sınıf hayatı olduğunu söyler bize hep. Evet, tüccarlar gerçekten de topluma savaş açan asilere, sanatçılara ve sivri zekâlara oranla daha kafasızdır, ama nihayetinde, kendilerini yenilikçi kişiler olarak sunmadıkları için, onların gariplikleri daha affedilebilir şeylerdir. Evet, belki bu insanlar mimariden de sanattan da tasarım kültüründen de felsefe ve siyasetten de hiç anlamazlar, ama sonuçta hayatın asıl amacı bunlar mıdır ki? En sonunda hepimiz bir gün ölmeyecek miyiz? Asıl mutluluk, gösteriş değil de huzur olmasın sakın?

Bu soruları yan yana dizince, kitabın başlığındaki “önemsiz” adamın aslında önemsiz kalmasının hiç de sorun olmadığı ortaya çıkar. Savaş açılan orta sınıf hayatı, aslında onunla savaşanların gizli gerçeği, kaçmaya çalıştıkları asıl yuvalarıdır. Ama tüm bu “konformist” ahlakın fevkalade incelikli bir ironi, mizah ve zekâyla sunulduğuna da dikkatinizi çekerim. Zaten *Önemsiz Bir Adamın Günlüğü*’nü bugün kafa ütöleyici bir söylemin ifadesini bulduğu matrak bir kitaptan çok, orta sınıf hayatının gerçekçi ayrıntılarını teklifsizce sunan ve tanıdık gelen, kendi mutluluk anlarımızı da aklımıza getiren bir hikâye olarak okuyabilmemizi sağlayan da bu incelikli ironidir. “Gerçekçi roman” yazarların edebî usullerde aradıkları incelikler, burada konuya yaklaşımla ilgilidir daha çok. Kitabın kurduğu yapı, hem öznelerinin dünyasını hem öznelerinin dünyasındaki kişileri hem de öznelerinin kendi sesini gülünç duruma düşürerek işler. Saldırgan bir mizahtır bu, ama acımasız değildir. Pek çok yerde, Charles Pooter’ın huzurlu hayatı, hiçbir ironiye başvurulmadan, klasik romandaki özdeşleşme geleneği devam ettirilerek, hakikaten de okur bu karakteri sevsin diye, hoş bir biçimde sunulur. Hikâyenin merkezinde bulunan ev, her tür davet, macera ve rezaletten sonra geri dönülen bir sığınaktır. Ev ahalisi, sığınaklarının değerini bilir, ama dış dünyanın çağrı-

sına da karşı koyamazlar. Ancak başlarına gelen komik olaylardan sonra yuvalarına döndüklerinde, hayatlarını bıraktıkları yerden, mutlu bir şekilde sürdürebilirler. Onca karakter arasında, kitabın en olumlu kişiliklerinin Charles Pooter'la karısı olması biraz da bu yüzdendir. Onlar, arayış, öfke ve isyanlarımız sonunda kendimiz olarak kalabilmenin güven verici huzurunu büyük bir başarıyla içlerinde hissederler. Hayat, nihayetinde, okul, iş hayatı ve eş dost arasında yaşanan keşmekeşten sonra, sıcak bir koltuğa gömülüp başka insanların yapıp ettiklerine uzaktan, gülümseyerek baktığımız, asıl amacı bize huzur ve neşe vermek olan bir şey değil midir?

Önemsiz Bir Adamın Günlüğü, bu tür soruları ima eden, okurun pek çok itirazına karşı hemen konum ve strateji değiştirebilen, zekice yazılmış bir yapıya sahip; ama öte yandan, kendi inşa ettiği korkuluklara saldırıp arkasındaki müthiş ekonomik ve siyasi meşruiyeti gizlerken de çok sinsî. Yazının sonunda, *Punch* dergisinin bir ritüelini anlatarak, biraz bundan bahsetmek isterim.

Yüz elli sene evvel ilk yayımlandığından itibaren editörler ve çizerler her hafta bir lokantada buluşup kendilerine güzel bir akşam yemeği ziyafeti çeker, herkes karnını güzelce doyurduktan ve farklı yemeklerin tadına baktıktan sonra, garsonlar viski şişelerini getirir, beyefendiler de ceplerinden hazırda beklettikleri purolarını çıkarırlarmış. Şakalar, dedikodular ve küçük hikâyeler sohbe egemen olurken, biri sesini yükseltip: "Beyler, beyler! Karikatürler!" diye asıl buluşma sebeplerini hatırlatır, bunun üzerine muhabbetin konusu aniden o hafta çıkacak dergiye yönelirmiş. Yıllar geçtikçe, masanın çevresinde oturanların yerleri değişmez olmuş; hiç değişmeyen masaya çizerler isimlerini kazımışlar. 2002 yılında kapandıktan sonra, *Punch*'ın efsanevi masası bir müzede sergilenmeye başlamış. Masadaki imzalarından biri de Galler Prensi Charles'a aitmiş. Yüz elli yıllık tarihinde bu masanın çevresine oturma bahtına erişen yegâne kadının Margaret Thatcher olması da ilginç... Varlıklı, şakacı, alaycı ve kendine güvenen erkeklerin çevresinde oturduğu bu masanın üzerinde Grossmith kardeşlerin imzası yok. Hayatlarını daha çok sahnede, operalar ve komedi oyunlarında rol alarak geçiren bu yazarların, *Punch* ekibinde az rastlanan bir hünere,

şefkate sahip olduklarını, bu kitabı okuyanlar görecektir. Çünkü mizah ve alaycılık, ancak şefkat ve anlayış duygularıyla birleştiğinde edebî bir güzellik oluşturur. Bu anlayış ve şefkatin arkasında hep hazırda bekleyen bir orta sınıf ahlakı olduğunu görmeli, ama bunun *Önemsiz Bir Adamın Günlüğünün* güzelliklerinin üstünü örtmesine izin vermemeliyiz.

Kaya Genç

Önemsiz Bir Adamın Günlüğü, ilk olarak *Punch* dergisinde yayımlandı ve şimdi, bu dergiyi çıkaran Bradbury ve Agnew'ün izniyle yeniden basılıyor. Günlüğe o zamandan bu yana epey bir ek yapıldı. Eserimizin bu müthiş başlığı, aynı zamanda kitabımızı adamaktan da büyük bir mutluluk duyduğumuz ortak dostumuz

F.C. Burnand'a
aittir.

George Grossmith, Weedon Grossmith
Londra, Haziran 1892

Neden günlüğümü yayımlamayacakmışım ki? Her tür yayın organında daha evvel adlarını dahi duymadığım insanların hatıralarının basıldığını gördüm; sırf “önemli bir adam” olmadığım için benim günlüğüm neden ilginç olmayacakmış, doğrusu bunu kesinlikle anlayamıyorum. Tek pişmanlığım, defter tutmaya gençliğimde başlamamış oluşumdur.

Charles Pooter

Defneler Malikânesi,
Brickfield Evleri
Holloway.

Birinci Bölüm

Yeni evimize taşınıyoruz; bir günlük tutmaya karar veriyorum. Dükkâncularla evimizin çamurluğu biraz canımızı sıkıyor. Papaz bana müthiş bir iltifatta bulundu.

Son bir haftadır sevgili eşim Carrie'yle birlikte Holloway'de, Brickfield Evleri'nde bulunan Defneler Malikânesi isimli yeni yuvamızda yaşamaktayız. Bodrumu saymazsak altı odalı, kahvaltı etmek için özel bir salonu da bulunan, güzel bir ev bu. Evimizin önünde ufak bir bahçe var; bir zincirle kilitlediğimiz giriş kapımıza ulaşmak için on tane basamağı olan bir merdiveni çıkmamız gerekmekte. Cummings, Gowing ve diğer yakın dostlarımız evimize sürekli yan kapıdan giriyorlar, böylece hizmetçimiz ön kapıya kadar gelip yaptığı işi bırakmak zorunda kalmıyor. Demiryoluna uzanan güzel, ufak bir arka bahçemiz var. İlk başlarda trenlerin çıkardığı gürültülerden biraz korkuyorduk, ancak ev sahibimiz bir süre sonra bu gürültüleri hiç fark etmeyeceğimizi söyleyerek bizden aldığı kiradan iki sterlin indirim yaptı. Bu söylediklerinde kesinlikle haklıydı; bahçe duvarının çatlaması haricinde canımızı sıkkan herhangi bir durumla karşılaşmadık.

Şehirdeki işim bittikten sonra evde oturmayı seviyorum. İçinde hiç oturmayacaksanız bir ev ne işe yarar ki? Ben derim ki: "Evim evim, güzel evim." Akşamları hep evdeyimdir. Eski dostumuz Gowing de hemen karşıda oturan Cummings de arada sırada evimize uğruyorlar. Sevgili eşim Caroline'la onları görmekten büyük bir memnuniyet duyuyoruz. Ancak bir yandan da akşamlarımızı baş başa, yanımızda arkadaşlarımız olmadan geçirmeyi de becerebiliyoruz. Her zaman yapılması gereken bir şey oluyor: Şuraya bir çivi çak, şu panjuru düzelt, pervaneyi duvara yerleştir, halıyı yere sabitle... Bunların hepsini pipomu ağzımdan çıkarmadan hallediyorum. Bu esnada Carrie ne bir gömleğe düğme dikmekle ne bir yastık kılıfını düzeltmekle ne de Collard ve Collard'dan aldığımız, W. Bilkson marka yeni piyanomuzla "Sylvia Gavotte"u çalmakla uğraşiyor. Sevgili yavrumuz Willie' nin Oldham'daki bankada işlerinin çok iyi gittiğini duymak bize büyük mutluluk veriyor... Kendisini daha sık görebilmeyi isterdik doğrusu. Şimdi artık günlüğüme başlayabilirim:

3 Nisan

Dükkân sahipleri geldi ve hırdavatçı Farmerson'a şayet çivi ya da keskiye ihtiyacım olursa kendisinden alacağıma söz verdim. Şimdi bunu yazınca yatak odamızdaki kapıda anahtar olmadığı aklıma geldi, ayrıca dış kapıya da zil almak lazım. Salonun zili çalışmıyor; giriş kapısındaki düğmeye basınca, zil hizmetçinin yatak odasında çalıyor: Ne saçma şey. Sevgili dostum Gowing uğradı ama oturmadı; boya kokusunun iğrenç olduğunu söyledi.

4 Nisan

Dükkân sahipleri hâlâ eve girip çıkıyorlar. Carrie dışarıda olduğundan kendim çıkıp güzel, temiz dükkânıyla

efendi bir kasaba benzeyen Horwin'den alışveriş yapmaya gittim. Sattığı etlerin iyi olup olmadığını görmek istediğimden yarın almak üzere kendisine koyun eti siparişi verdim. Carrie ise Borset'nin dükkânına gidip yarım kilo tereyağıyla yumurta ısmarladı. Akşam Cummings beklenmedik bir ziyarette bulundu, piyangodan kazandığı lületaşı piposunu göstermeye geldi. Pipoyu dikkatli tutmamı söyledi; tutarken insanın eli ıslaksa rengi bozuluyormuş, öyle dedi. Boya kokusuna dayanamadığı için oturamayacağını söyledi, tam dışarı çıkacakken kapı çamurluğunun üzerine düştü. Çamurluğu kaldırmak lazım, aksi takdirde *çamur kwamına* geleceğim. Normalde şaka yapan biri değilimdir.

5 Nisan

Carrie bana danışmadan başka bir kasaba et siparişi verdiği için bugün evimizde iki farklı koyun arzıendam etti. Gowing uğradı, içeri girerken çamurluğun üzerine düştü. Çamurluğu kaldırmam *şart*.

6 Nisan

Kahvaltıda yediğimiz yumurtalar berbattı, bunları Borset'ye geri gönderdim, bir daha sipariş için evime gelmemesini istedim. Şemsiyemi bulamadım; dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağmasına karşın, sokağa şemsiyesiz çıkmak zorunda kaldım. Sarah şemsiyeyi geçen akşam yanlışlıkla Bay Gowing almış olacak dedi, meğer antrede sahipsiz bir baston varmış. Akşam alt katta birinin hizmetçiyle yüksek sesle konuştuğunu duyup dışarı çıktım, bir de baktım tereyağını aldığımız Borset zilzurna sarhoş bir vaziyette hizmetçiye hakaretler ediyor... Beni görünce bundan sonra bir daha bir müdüre hizmet edeceğine ölmeyi yeğlediğini söyledi. Kendimi tuttum: Sakin bir biçimde bir müdürün aynı zamanda

bir *beyefendi* olmasının pekâlâ mümkün olduğunu söyledim. Bunu duymaktan çok memnun olduğunu söyledi, sonra da bana aynı zamanda beyefendi de olan bir müdüre hiç rastlayıp rastlamadığımı sordu, *kendisi* hiç rastlamamışmış da. Kapıyı arkasından çarparak evden çıktı, bu yüzden az kalsın kapının üstündeki cam kırılıyordu. Çamurluğun üzerine düştüğünü duydum. Bunun üzerine iyi ki çamurluğu kaldırmamışım diye düşündüm. Gittikten sonra bana söylediği laflara verilebilecek mütahiş bir cevap geldi aklıma. Ancak bu yanıtı başka bir olaya saklayacağım.

7 Nisan

Günlerden cumartesi olduğu için eve erken dönüp bazı işleri yoluna koymayı dört gözle bekliyordum; fakat müdürlerimizden iki tanesi bugün hasta olduklarından büroya gelmedikleri için akşam yediye kadar eve dönme-ye muvaffak olamadım. Döndüğümde Borset beni bekliyordu. Geçen akşamki davranışından ötürü özür dilemek için üç defa uğramış. Yıllık iznini geçen pazartesi kullanmadığını, bunun yerine dün gece tatil yaptığını söyledi. Özrünü kabul edeyim diye yalvarıp yakardı, bana bedavaya yarım kilo tereyağı verdi. Nihayetinde nazik bir adamcağız kendisi; ona yumurta sipariş ettim, ancak yumurtaların bu defa *gerçekten* taze olmasını istediğimi hatırlattım. Zannederseniz merdivenlerin üzerine örtmek için hah almamız gerekecek; eski hah, basamakların iki tarafındaki boyaların üstünü kapatacak kadar geniş değil. Carrie basamakları boyayalım diyor. Pazartesi günü o renkten (koyu kahve) bulabilir miyiz diye bakacağım.

8 Nisan

Pazar. Kiliseden sonra papaz bizimle eve kadar geldi. Mühim durumlar dışında kullanmadığımız öndeki

giriş kapısını açsın diye Carrie'yi gönderdim. Kapıyı açmadı, ben de papazı (ismini söylemişti de tam duyamadım) yan giriş kapısından içeri almak zorunda kaldım. Ayağı çamurluğa takıldı ve adamcağızın pantolonunun alt kısmı cart diye yırtılıverdi. Carrie pazar günü söküşü dikemeyeceği için bu çok fena oldu. Yemekten sonra biraz kestirdim. Ardından bahçenin çevresinde yürüyüşe çıktım, hardal ve turp ekmeye müsait çok güzel bir yer keşfettim. Akşam yine kiliseye gittim, dönüşte papazla birlikte yürüdük. Carrie, papazın aynı pantolonu giydiğini söyledi, ama yırtık yerler dikilmişmiş. Tepsiyi dolaştırmamı istedi benden; ki bence bu büyük bir iltifat.

Neden günlüğümü yayımlamayacakmışım ki? Her tür yayın organında daha evvel adlarını dahi duymadığım insanların hatıralarının basıldığını gördüm; sırf “önemli bir adam” olmadığım için benim günlüğüm neden ilginç olmayacakmış...

Grossmith kardeşler, Evelyn Waugh'un okuduğu en komik kitap olduğunu söylediği *Önemsiz Bir Adamın Günlüğü*'nde tipik İngiliz burjuvasının alaycı bir profilini çizer.

Charles Pooter, Londra banliyösünde ailesiyle sıkıcı denebilecek kadar sıradan bir yaşam sürmektedir; *The Daily Telegraph* dışında bir şey okumaz, basmakalıp düşüncelerini değiştirecek cesaret ve açık fikirlilikten yoksundur. Benzer toplumsal eleştirilerde bulunan eserlerden farklı olarak, Grossmith kardeşler eleştirdikleri bu karakteri okura sevdirebilirler. Bahçe bakımı, ev işleri, çalıştığı şirkette olan bitenler gibi gayet gündelik olayların her biri, Pooter'ın küçük dünyasında önemli meselelerdir.

#dünyaklasikleri #ingilizklasikleri #burjuvadeğerleri #gündelikhayat
#sıradaninsan #günlük

Kapak resmi: Sir Leslie Matthew Ward

